

Ο ΓΚΕΪ ΠΟΥ ΔΕΝ ΕΚΑΝΕ ΣΕΞ

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ : Γεράσιμος Νεστοράτος
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΚΕΙΜΕΝΟΥ - ΔΙΟΡΘΩΣΗ : Ευγενία Γάλλου
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ : Ατελιέ εκδόσεων
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ : Ατελιέ εκδόσεων

Έκδοση: Αθήνα, Μάιος 2023

ISBN: 978-960-468-338-3

© Copyright

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΜΙΧΑΛΗ ΣΙΔΕΡΗ

A. Μεταξά 28 & Θεμιστοκλέους, Εξάρχεια 106 81, Αθήνα

Τηλ.: 210 3301161-2-3, fax: 210 3301164

e-mail: info@siderisbooks.gr • www.siderisbooks.gr

www.instagram.com/m.siderisbooks/

www.facebook.com/msiderisbooks

www.youtube.com/user/siderisbooksgreece

Απαγορεύεται η αναπαραγωγή του συνολικού περιεχομένου ή μέρους αυτού σε οποιοδήποτε μέσο, ηλεκτρονικό ή μη, χωρίς την έγγραφη άδεια του συγγραφέα και του εκδότη. Το παρόν αποτελεί προϊόν μυθοπλασίας. Τα πρόσωπα, τα ονόματα και οι καταστάσεις είναι φανταστικά. Οποιαδήποτε ομοιότητα είναι συμπτωματική και δεν ανταποκρίνεται στην πραγματικότητα.

ΑΛΛΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΜΑΣ

ΠΑΙΔΙΚΑ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΗΛΙΚΙΩΝ

Εικονογραφημένα Παραμύθια • Κόμικς • Παιδική και Εφηβική Λογοτεχνία

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΑΙ ΞΕΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Μυθιστόρημα • Ποίηση • Θέατρο • Δοκίμιο

ΜΕΘΟΔΟΙ ΕΚΜΑΘΗΣΗΣ ΞΕΝΩΝ ΓΛΩΣΣΩΝ & ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ

Εκπαιδευτικά • Σχολικά Βοηθήματα • Ιταλικά Εκπαιδευτικά • Δίγλωσσα Λεξικά • Δίγλωσσοι Διάλογοι

ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ / ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ / ΠΟΙΚΙΛΗΣ ΎΛΗΣ

Εκδίδουμε έργα για παιδιά και ενήλικους με επιμέλεια και σωστή προσέγγιση στη γνώση και στη φιλαναγνωσία. Προβάλλονται/διαφημίζονται/προωθούνται στην Ελλάδα και στο εξωτερικό.

www.siderisbooks.gr

Διαβάζουμε Έλληνες συγγραφείς - Στηρίζουμε το ελληνικό βιβλίο

ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ ΝΕΣΤΟΡΑΤΟΣ

Ο ΓΚΕΪ ΠΟΥ ΔΕΝ ΕΚΑΝΕ ΣΕΞ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

εκδόσεις
**Μιχαηλ
Σιδερη**

Εισαγωγικό Σημείωμα

Με μεγάλη χαρά διόρθωσα και επιμελήθηκα το βιβλίο του Γεράσιμου Νεστοράτου «Ο γκέι που δεν έκανε σεξ» το οποίο μέσα από τις σελίδες του θίγει το θέμα της ομοφυλοφιλίας- και όχι μόνο- μέσα από την εξιστόρηση της ζωής του κεντρικού του ήρωα, του Γιόχαν.

Διαβάζοντας το παρόν βιβλίο ο αναγνώστης θα ανατρέξει σε μια μακρά ιστορική περίοδο που αρχίζει αμέσως μετά την καταστροφή της Σμύρνης, συνεχίζεται στα Προσφυγικά της λεωφόρου Αλεξάνδρας, διατρέχει Μεσοπόλεμο, Κατοχή, Μεταπολίτευση και φτάνει στη νεότερη εποχή.

Ο Γιόχαν ήταν μια ευαίσθητη ψυχή, ρομαντική, με καλλιέργεια πνεύματος, φιλοσοφικές και υπαρξιακές αναζητήσεις, μοναχικός αλλά και πολύ καταπιεσμένος από την εφηβική του ηλικία ως προς τον σεξουαλικό του προσδιορισμό... Η ζωή του ήταν μια ατέλειωτη αναζήτηση...

[...]Κατέφευγε στη μονοτονία της ύπαρξής του, έχοντας εμπειρώσει τη ματαιότητα των προσπαθειών του και έχοντας δει όλες τις απόπειρες εξόδου να ακυρώνονται από αυτόν τον ίδιο. Ήρθε αντιμέτωπος με το δυνατό ερωτικό κάλεσμα του κορμιού του και το νίκησε. Με παρελθόν και παρόν της ματαιωμένης αναζήτησης. Βαρέθηκε να ασχολείται με το τι είναι σωστό και τι λάθος. Η ζωή του όλη ήταν μια όμορφη απεικόνιση του ανεκπλήρωτου έρωτα. Συνήθισε να εμφυτεύει νωχελικά τις επιθυμίες του. Ζούσε σ' ένα παραγμένο όνειρο όπου τίποτε δεν είναι σίγουρο, ούτε παρέχει γερά θεμέλια στη μνήμη μόλις ξυπνάς[...].

Πιστεύω ότι το βιβλίο αυτό έρχεται στην ελληνική μυθιστορηματική βιβλιογραφία σε μια πολύ καλή χρονική στιγμή, καθώς η κοινωνία μας σήμερα είναι πολύ περισσότερο «ανοιχτή» στα ομόφυλα ζευγάρια κι έχει ξεπεράσει πολλά στερεότυπα και βαθιές προκαταλήψεις του παρελθόντος. Καταλήγοντας, ελπίζω το συγκεκριμένο βιβλίο να αποτελέσει έναυσμα για προβληματισμό που αφορά το θέμα της κατανόησης και της αποδοχής της ομοφυλοφιλίας στην Ελλάδα αλλά και σε όλον τον κόσμο...

Ε. Γάλλου
Μάιος 2023

- 1 -

Ένα βράδυ του Σεπτεμβρίου του 1922, η Γιαννούλα, χήρα του Μιχαήλ Τεγγελίδη, κάλεσε στο σπίτι της στη Σμύρνη έξι οικογένειες γειτόνων για ένα τελευταίο δείπνο. Οι τέσσερις οικογένειες ήταν Τούρκοι και οι δύο Έλληνες. Οι δύο τελευταίες δεν παρέστησαν τελικά στο δείπνο γιατί την προηγούμενη νύχτα έφυγαν από το σπίτι τους.

Η κυρα-Γιαννούλα, στην αυλή της μπροστά από το σπίτι της, είχε ψήσει στη σούβλα ένα αρνί δώδεκα κιλών περίπου. Η ατμόσφαιρα στο δείπνο ήταν βαριά σαν σίδηρο και οι γυναίκες ήταν βουρκωμένες· λίγα λόγια ειπώθηκαν· πολύ λίγα αν σκεφτεί κανείς ότι η κυρα-Γιαννούλα με την δεκαεξάχρονη κόρη της, την Αρσινόη, έφευγαν για πάντα από τη Σμύρνη. Μια έντονη συγκίνηση διακατείχε όλη τη συντροφιά. Αφού έφαγαν ανόρεχτα, άφησαν τα μαχαιροπίρουνα στα πιάτα τους και ο ένας κοίταζε τον άλλον χωρίς να μιλούν. Επικράτησε για κάμποσα λεπτά μια σιωπή τέτοια που ακουγόταν το πέταγμα της νυχτοπεταλούδας γύρω από τη λάμπα πετρελαίου που ήταν τοποθετημένη στη μέση της τραπεζαρίας.

Μόλις τελείωσε το φαγητό, μετά τα μεσάνυχτα, οι δύο νεότερες από τις Τουρκάλες, έπλυναν στην κουζίνα τα πιάτα και τα μαχαιροπίρουνα, τα σκούπισαν και τα τοποθέτησαν στη θέση τους· τα πιάτα στην πιατοθήκη και τα μαχαιροπίρουνα στο συρτάρι. Οι άλλες δύο σκούπισαν την τραπεζαρία.

Κατά τις δύο τα ξημερώματα σηκώθηκε η κυρα-Γιαννούλα, κάνοντας μεγάλη προσπάθεια να φανεί δυνατή, και είπε με τρεμάμενη φωνή:

«Να μη σας κουράζω άλλο, αγαπημένοι μου γείτονες».

Αγκάλιασε και φίλησε όλους τους άντρες και όλες τις γυναίκες. Οι Τουρκάλες έκλαιγαν. Όλοι οι γείτονες φίλησαν και ξαναφίλησαν τη μικρή Αρσινόη η οποία δεν μιλούσε καθόλου, ένωθε πως βρίσκεται σ' έναν άλλο κόσμο, πως ονειρεύεται. Τα τελευταία λόγια της κυρα-Γιαννούλας ήταν:

«Τη Σμύρνη και όλους εσάς, καλοί μου φίλοι, θα σας θυμάμαι για όλη μου τη ζωή. Εσύ αγαπημένη μου, Φατμέ, θέλω να προσέχεις τη σκυλίτσα της Αρσινόης, τη Φόξη, την είχε πολύ καϊδεμένη».

«Θα την προσέχω σαν τα μάτια μου, κυρα-Γιαννούλα» αποκρίθηκε αυτή.

Το σπίτι της οικογένειας ήταν ένα πέτρινο σπίτι, δίπατο, του προηγούμενου αιώνα. Το είχε χτίσει ο πεθερός της κυρα-Γιαννούλας. Είχε μια μεγάλη βεράντα και μπροστά στο σπίτι αυλή περιφραγμένη με μάντρα. Στο μέσο της αυλής υπήρχε ένα πηγάδι και δίπλα ένας πλάτανος. Η πρόσοψη του σπιτιού ήταν λευκή και ασβεστωμένη. Η βεράντα ήταν γεμάτη με γλάστρες από βασιλικό. Οι στρώσεις του χρόνου ήταν ορατές.

Ο σύζυγος της κυρα-Γιαννούλας, ο Μιχάλης, πέθανε πριν δύο χρόνια μες στην αυλή του σπιτιού, την ώρα που έκοβε με το τσεκούρι ξύλα για την ξυλόσομπα. Υπέστη οξύ έμφραγμα του μυοκαρδίου, όπως είπε ο γιατρός, σε ηλικία πενήντα τριών ετών. Στο ισόγειο του σπιτιού ο σύζυγος διατηρούσε παντοπωλείο με σημαντική πελατεία, το οποίο συνέχισε να κρατά ανοικτό η κυρα-Γιαννούλα και μάλιστα και τις Κυριακές και τις υπόλοιπες αργίες. Και να' ταν μόνο αυτό; Την επόμενη χρονιά ο γιος της ο Αποστόλης, σε ηλικία είκοσι έξι ετών, μαζί με αρκετές χιλιάδες Ελλήνων Σμυρνίων κατετάγη στον Ελληνικό Στρατό ο οποίος πολεμούσε στα βάθη της Μικράς Ασίας. Συγκεκριμένα, κατετάγη στο Γ' Σώμα Στρατού και έλαβε μέρος στην πρώτη ανεπιτυχή μάχη για την κατάληψη του Εσκή Σεχίρ. Στις 24 Δεκεμβρίου 1920 σκοτώθηκε από μια σφαίρα που τον χτύπησε στο δεξί του μάτι και του

δημιούργησε διαμπερές τραύμα· τον άφησε άπνου. Τη νύχτα οι στρατιώτες που υπηρετούσαν μαζί του έσκαψαν στο ίδιο σημείο έναν λάκκο και τον έθαψαν εκεί.

Ο Ελληνικός Στρατός, σε άλλες μάχες κατέλαβε το Εσκή Σεχίρ, την Κιουτάχεια, το Εσκή Πλατύ, το Αφιόν Καραχισάρ¹, το Αϊδίνιο, το Νυμφαίο, την Πέργαμο, τη Μενεμένη και άλλες εξίσου σημαντικές πόλεις. Δυστυχώς, όμως, από ένα σημείο και μετά τα πράγματα άρχισαν να σκουραίνουν με αποτέλεσμα να αναγκαστεί σε άτακτη υποχώρηση. Ο Δικασμός ενέτεινε τα πολιτικά πάθη, κορύφωσε το εθνικό σχίσμα και οδήγησε άδοξα στη Μικρασιατική Καταστροφή. Η μετάβαση στη Μικρά Ασία και τα αίτια της στρατιωτικής ήττας ήταν τα κρίσιμα ζητήματα που τέθηκαν στην περίοδο αυτή. Το μέγεθος της τραγωδίας ήταν τέτοιο, ώστε οι κυρίαρχες πολιτικές παρατάξεις (βενιζελικοί-αντιβενιζελικοί) φθάνοντας στα άκρα, επεδίωξαν την ερμηνεία της στάσης που ακολούθησαν κατά την περίοδο αυτή, με σκοπό να ανακηρύξουν εαυτούς «πατριώτες» και τους κομματικούς αντιπάλους «προδοτές».

Η απώλεια του παιδιού της κυρα-Γιαννούλας, του Αποστόλη, σαν ζόφος διαβρωτικός και πηχτός εισχώρησε στην καρδιά της μάνας και τη συνέτριψε. Αν κοιτάζαμε τη συντριβή στα μάτια της δεκαεξάχρονης αδελφής του νεκρού, θα βλέπαμε ένα φοβισμένο κορίτσι που ερχόταν αντιμέτωπο με τις συνέπειες του θανάτου τού κατά δέκα χρόνια μεγαλύτερου αδελφού της, τον οποίο πλέον τον υπολόγιζε και σαν υποστηρικτή, σαν πατέρα, μετά τον θάνατο του πατέρα τους. «Εγώ θα σε σπουδάσω τώρα, Αρσινόη» της έλεγε. Η εξαιρετικά ευαίσθητη ηλικία της Αρσινόης τότε, που η πραγματικότητα και η φαντασία δεν έχουν ακόμα διαχωριστεί, μπορούσε να αποδειχτεί οδυνηρή.

1 Το Αφιόν Καραχισάρ είναι η πόλη Ακρονός των Βυζαντινών που είχε μετονομαστεί Νικόπολη από τον Λέοντα Γ' τον Ίσαυρο με την επιτυχία του επί των Αράβων.

Προ του πολέμου η Σμύρνη είχε 270.000 κατοίκους. Από αυτούς οι 165.000 ήσαν Έλληνες. Οι Τούρκοι 65.000 και οι λοιποί Αρμένιοι, Εβραίοι και Φραγκολεβαντίνοι. Η πόλη διέθετε 3.315 εργοστάσια και εργαστήρια τα οποία σε ποσοστό 75% ανήκαν σε Έλληνες. Οι περισσότεροι που εργάζονταν στους σιδηρόδρομους, κυρίως μηχανοδηγοί και εργοδηγοί, ήσαν Έλληνες. Το λιμάνι της Σμύρνης είχε διπλάσια κίνηση απ' το λιμάνι του Πειραιά.